

Стихи на заминалата 1845 година.

Чуй годино чешыресешъ пеша!
Кояшо си уже оспарѣла.
И кояшо прошедшаго лѣша,
Прегордосно съ сила си владѣла.
Ты любезно щеше ме погледнешъ,
И щеше ме возрадувашъ много.
Съ разны дарбы щеше ме посрецнешъ,
Безъ да съ гордосъ поступвашъ и строга.
Но ты дружба съ Велможи держеше,
Шредъ богашы разсыпваше дарбы :
А бѣдныше безъ милосъ мучеше,
И живощъ имъ мучеше сосъ скорби.
Ты ни спори на швоешо време,
Неслышанна голема неправда.
И ни спори да несосно бreme,
Шогрузи ны до глубока Ада.
Ты уязви жалныше ни сердца,
И ошня ни премилыше други.
Слезныше ни нишо виждашъ лица,
Нишо гледашъ на вѣрны услуги.
Но замина уж' швояша сила,
И побѣлъ главаша ни спара.
Славаша ни уж' се довършила,
И царешво ни вѣчно се зашвара.